

PRESBITER

A MAGYAR REFORMÁTUS PRESBITERI SZÖVETSÉG LAPJA

XIX. évfolyam 6. szám

BUDAPEST

2010. november-december

*Karácsony van
a szívemben,
Mily nagy öröm.
Számomra is
megszületett,
Ezt köszönöm!*

Karácsonyeste

*Karácsonyeste. Hangulatok szállnak...
Fehér hópelyhek... fehér angyalszárnyak...
Szelíd meleggel van szíved tele.
Aztán – megyünk tovább, sötét lesz újra,
Csillag nem ég, utunk hóval befűjja
Bús életünknek dermesztő tele.*

*Karácsonyeste... Ó, csak gyermekemlék!
Szíved kérdezve ver: Emlékezel még?
És éled, újul sok csodás mese.
Aztán megyünk tovább. Reánk tipornak
Szürkén a gondok, hogy mit hoz a holnap,
És nem kísér már az emlék se.*

*Karácsonyeste. Csoda! Vég és kezdet.
Világosság és élet született meg,
Hol halál volt csak, naptalan sötét.
Élet, Aki az életét letette,
A szent szeretettel fel magára vette
A megváltásnak emberköntösét.*

*Karácsonyeste! Csoda! Új teremtés!
A kegyelem, az élet megjelent és
Kincseivel lelkem feléd siet.
Egyedül, árván tovább mért haladnál?
Van Megtartód, akit ha megragadtál,
Kegyelem, élet, minden a tiéd!*

Türmezei Erzsébet

*Tata:
szövetség született
(6. oldal)*

*20 éves
Szövetségünk
(10-12. oldal)*

Karácsony újráfelfedezése

„...Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg:
hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr” (Lk 2,15b).

Karácsony valószínűleg a legünnepeltebb keresztyén ünnepünk, világszerte nagy igyekezettel készülnek rá az emberek. Az áruházakban már novemberben feldíszítve állnak a karácsonyfák, s az üzleti világ nagy bevételre számít. Indokoltan, mert ugyebár ki ne venne ajándékot szeretteinek legalább karácsonykor. De ha ennyire számon tartott ez az ünnepünk, akkor miért kell újra felfedezni?

Azért van szükségünk Karácsony újráfelfedezésére, mert milliók ünneplése ma már szinte összefüggésben sincs a karácsony történetével, a karácsonyi eseménnyel. Gondoljunk például, egy család valamely tagjának, legyen az a családfő, a hozzátartozók a születésnapját ünneplik, miközben számtalan dologról, érzésről, tennivalóról szó esik, de az ünneplést neve, személye szóba sem kerül... Az olyan karácsony, amelyikből Jézus ki van rekesztve, valójában nem karácsony.

Ezért is időszerű a bibliai üzenetben elhangzó felszólítás: „Menjünk el... nézzük meg: hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr.” Ez valóban fontos, cselekedetre aktivizáló felhívás. Nekünk nem szükséges Betlehembe utaznunk, elegendő, ha felnyitjuk a Bibliát és nyitott szívvel elol-

vassuk a karácsonyi történetet (Lk 2,1–20). Megérthetjük belőle, hogy amit gondviselő Istenünk véghezvitt, azt értünk, javunkra és üdvösségünkre tette. Megváltót adott és ez a bűneitől szabadulni óhajtó embernek elég ok a túláradó, másokat is magával ragadó örvendezésre. Ha az Isten ilyen nagy ajándékkal ajándékozott meg, akkor ajándékozunk neki a szívünket. Ajándékozunk meg egymást is pénzben ki nem fejezhető ajándékkal, szeretetünkkel, türelmünkkel, jószágunkkal. A karácsony ne legyen üzleti esemény, s az ajándék ne csupán csomagolt holmi – bármilyen értékű legyen is. Ma

az együtt örvendező szív, a megbocsátó szeretet, a társát, gyermekeit, szüleit vállaló hűség mindennél nagyobb ajándék. A lezüllyött emberi kapcsolatok világában felértékelődtek a belső javak. Hála a jó Istennek.

„Menjünk”, „lássuk”: – ez közös, azonos akaratot és magatartást jelent. Az igazi karácsony – melynek felfedezésére együtt, egységben induljunk – belülről fénylik, mint a szeretet, amely szívtől szívig parázslik, mint az Atya szeretete, ahogy ránk sugárzik.

Dr. Erdélyi Géza
ny. felvidéki püspök